

РЕШЕНИЕ

№ 80

гр. Варна, 15.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Г Йовчев

Членове: Николина П. Дамянова
Даниела Ил. Писарова

при участието на секретаря Десислава Ив. Шинева Чипева
като разгледа докладваното от Николина П. Дамянова Въззивно търговско дело № 20223001000722 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК, образувано по въззивна жалба на ЗАД „ОЗК-Застраховане“ АД- гр. София, подадена чрез адв. Т. Т. от АК– гр. София, срещу решение № 165/30.09.2022г., постановено по т.д. № 87/2022г. по описа на Разградски окръжен съд, в частта, с която въззивникът е осъден да заплати на Х. М. А. и М. М. А., двамата от с. Езерче, обл. Разградска, сумата от по 35 000 лв. за всеки от ищците, представляваща разликата над 70 000 лв. до присъдената сума от по 105 000лв.- обезщетения за неимуществени вреди от смъртта на сина им М. Х. А., починал вследствие на ПТП на 30.11.2017г., виновно причинено от Г И. И., при управление на МПС – товарен автомобил „Скания“ с рег. № на влекача Х ХХХХ ХХ и прикачено към него полуремарке /контейнеровоз/ с рег. № Х ХХХХ ХХ, застрахован със застраховка „Гражданска отговорност“ при ответника, ведно със законната лихва, считано от 09.09.2021г. до окончателно изплащане на сумите.

В жалбата се релевира оплакване за неправилно приложение на чл. 51, ал. 2 ЗЗД относно определения процент на съпричиняване на вредоносния

резултат в размер на 30%, като се излагат съображения, че поведението на пострадалото лице и причинната връзка между него и вида на претърпените вреди обосновават по- висок процент на съпричиняване- 50%. Въззивникът твърди и допуснато от първоинстанционния съд нарушение на чл. 52 ЗЗД при определяне размерите на обезщетенията за неимуществени вреди, които според страната се явяват необосновано завишени с оглед липсата на главно пълно доказване относно съществуването на трайна и дълбока емоционална връзка между пострадалото лице и неговите родители, и не са съобразени със социално – икономическото положение в страната към датата на ПТП - 30.11.2017г., и с практиката на съдилищата. Иска се отмяна на решението и отхвърляне на исковете в обжалваните части, ведно с акцесорните претенции за мораторни лихви.

Жалбата е подадена в срок, от легитимирано лице, чрез надлежно упълномощен процесуален представител, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, при наличие на правен интерес от обжалването в съответните осъдителни части, и е процесуално допустима.

Процесуалният представител на въззиваемите Х. М. А. и М. М. А.- адв. Ц. И. от САК, представя отговор в срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК, в които е изразено становище за неоснователност на жалбата на насрещната страна, с подробно изложени доводи и съображения.

Съставът на въззивния съд, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, заедно и поотделно, и съобразно предметните предели на въззивното производство, приема за установено следното:

Разградският окръжен съд е бил сезиран с активно субективно и обективно съединени осъдителни искове с правно основание чл. 432, ал. 1 от КЗ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД във вр. чл. 429, ал. 2, т. 2 и чл. 497 от КЗ, предявени от Х. М. А. и М. М. А. срещу ЗАД „ОЗК-Застраховане“ АД- гр. София, за присъждане на обезщетения в размер на 150 000 лв. на всеки от тях за претърпени неимуществени вреди вследствие смъртта на сина им М. Х. А., починал в резултат на ПТП на 30.11.2017г., виновно причинено от Г И. И., при управление на МПС – т.а. „Скания“ с рег. № на влекача Х ХХХХ ХХ и прикачено към него полуремарке /контейнеровоз/ с рег. № Х ХХХХ ХХ, застрахован при ответника по действаща към датата на инцидента застраховка „ГО на автомобилистите“, ведно със законната лихва, считано от 09.09.2021г.

до окончателното погасяване на задълженията.

Първоинстанционното решение, с което осъдителните искове са частично уважени до размер на сумите от по 105 000 лв. е валидно (по критериите, възприемани в мотивите към ТР № 1/2011г. от 10.02.2012г. по тълк. д. № 1/2011 г. на ОСГТК на ВКС), като постановено от надлежен съдебен състав, в рамките на предоставената му правораздавателна власт и компетентност, и съдържащо реквизитите по чл. 236 ГПК, както и допустимо в обжалваните части. Налице са всички предвидени от закона предпоставки и липса на процесуални пречки за възникване и надлежно упражняване на правото на иск. Съобразно обстоятелствата, посочени в исковата молба и отправеното до съда искане, спорът е правилно квалифициран. Договор за застраховка за увреждащия товарен автомобил е сключен на 11.12.2016г., следователно за процесните отношения е приложим КЗ, обн. ДВ бр. 102 от 29.12.2015г., в сила от 01.01.2016г.

Изискванията на чл. 380 КЗ са спазени- ищите са предявили пред застрахователя ЗАД „ОЗК-Застраховане“ АД обща писмена претенция за изплащане на застрахователно обезщетение на 27.08.2021г. По образуваната щета № 0411-400-0004-2019 застрахователят е предложил сключване на извънсъдебно споразумение за заплащане на обезщетения в размер на 70 000лв. на всяко от увредените лица. Предложението не е прието, тъй като становището на ищите е, че обезщетения в тези размери са несправедливи с оглед преживените от тях болки и страдания вследствие смъртта на сина им.

Решението на ОС- гр. Разград не е обжалвано и е влязло в сила за присъдените суми от по 70 000 лв. за всеки от Х. М. А. и М. М. А., ведно с уважените акцесорни претенция за законна лихва, считано от 09.09.2021г., както и в частта, с която исковете са отхвърлени за горниците над 105 000 лв.

Между страните е безспорно, включително и със сила на пресъдено нещо, с която се ползва решението в необжалваната част, наличието на следните елементи от правопораждащия фактическия състав за основателността на пряк иск на увредено лице срещу застраховател, по чл. 432 КЗ: валидно застрахователно правоотношение по застраховка „ГО на автомобилистите“, сключено с ответното дружество, за увреждащия т.а. „Скания“ с рег. № на влекача Х XXXX ХХ и прикачено към него полуремарке /контейнеровоз/ с рег. № Х XXXX ХХ; настъпване на застрахователно

събитие в срока на действие на договора– ПТП от 30.11.2017г., по вина на водача на застрахования автомобил, в резултат на което е настъпила смъртта на М. Х. А., пътувал на предната лява седалка в л.а. „Фолксваген Пасат“ с рег. № MJ560GL / фабрично произведен с дясно разположение на волана/; нанесени неимуществени вреди– болки и страдания на ишците, които са родителите на починалото лице, респ. са от кръга на лицата, имащи право на деликтно обезщетение по правилата на чл. 45 ЗЗД при смърт, съгласно приетите от Пленума на ВС Постановления № 4/1961г., № 5/1969г. и № 2/1984г., преди разширяването на кръга с ТР № 1/2016г./21.06.2018г. на ОСГТК на ВКС

Въпросите относно извършване на деянието, неговата противоправност и виновността на водача на застрахования увреждащ автомобил, за причиняване на смърт, по непредпазливост, са разрешени със задължителна за гражданския съд сила, съгласно чл. 300 ГПК във вр. чл. 413, ал. 2 и ал. 3 НПК. С влязла в сила присъда от 23. 06. 2020 г. по НОХД № 318/2019г по описа на ОС- гр.Разград Г И. И. е бил признат за виновен за това, че на 30.11.2017 г. по път I-2, на км. 48+000, в землището на гр. Цар Калоян, обл. Разград, при управление на МПС – товарен автомобил „Скания“ с рег. № на влекача X XXXX XX и прикачено към него полуремарке /контейнеровоз/ с рег. № X XXXX XX, нарушил правилата за движение: чл. 20, ал. 1 от ЗДвП и чл. 21, ал. 2 от ЗДвП, в резултат на което по непредпазливост причинил смъртта на М. Х. А., ЕГН *****, от с. Езерче, Област Разград, както и средна телесна повреда на друго лице.

Предвид указанията по приложение на процесуалния закон по т. 1 от ТР № 1/09.12.2013г. по т. д. № 1/2013г. на ВКС, ОСГТК, във връзка с чл. 269, ал. 1 ГПК, извън задължението за служебно произнасяне по валидността и допустимостта на решението и проверката за правилност относно допуснати нарушения на императивни материалноправни норми от първата инстанция, въззивният съд е ограничен по останалите въпроси от посоченото в жалбите.

По повдигнатия от въззивника спорен въпрос за размерите на обезщетенията на ищци, подлежащи на определяне по справедливост, съгласно чл. 52 ЗЗД, въззивният състав намира следното:

Оплакванията в жалбата за нарушение на материалния закон– чл. 52 ЗЗД, са основани на съображения, че обезщетенията не кореспондират на

критериите за справедливост с оглед доказаните болки и страдания на родителите, респ. недоказване на част от твърдените в исковата молба вреди с оглед липсата на съдебно-психологична или психиатрична експертиза, която да удостовери действително претърпените емоционални и психически травми от ищите, както и да установи, че изписаните медикаменти на ищцата са във връзка с твърдените психически увреждания. Излагат се и допълнителни доводи за необоснованост при определяне на размерите на обезщетенията поради несъобразяването им със социално – икономическата обстановка в страната към датата на деликта и с трайно установената съдебна практика.

С оглед размера на сумите, за които първоинстанционното решение не е обжалвано – по 70 000 лв. за всеки от ищите, и предвид другото основно оплакването в жалбата за наличие на основание за редуциране на обезщетенията на основание чл. 51, ал. 1 ЗЗД, поради съпричиняване на вредоносния резултат от пострадалото лице в размер на 50 %, а не както е прието от РОС - 30%, според въззивника „базовият“ размер на справедливите обезщетения /преди отчитане на съпричиняване при равни квоти, на основание чл. 51, ал. 2 ЗЗД/ възлиза на сумата 140 000 лв. за всеки от родителите.

При извършване на проверка по тези оплаквания съставът на въззивния съд намира, че същите са неоснователни.

С Постановление № 4/1968 г. на Пленума на Върховния съд са дадени указания относно критериите, които следва да бъдат съблюдавани от съдилищата при определяне на обезщетенията за неимуществени вреди от причинена смърт в резултат на деликт. В т. II на постановлението е разяснено, че понятието "справедливост" не е абстрактно понятие, а е свързано с преценка на редица обективно проявили се обстоятелства, които имат значение за размера на обезщетението. Релевантните за размера на обезщетението обстоятелства са специфични за всяко дело, но във всички случаи правилното прилагане на чл. 52 ЗЗД е обусловено от съобразяване на указанията от Пленума на ВС общи критерии- момент на настъпване на смъртта, възраст и обществено положение на пострадалия, степен на родствена близост между пострадалия и лицето, което претендира обезщетение, действително съдържание на съществуващите между пострадалия и претендиращия обезщетение житейски отношения. Посочените

критерии са възприети и в създадената при действието на чл. 290 ГПК задължителна практика на ВКС, която се придържа към разбирането, че задълбоченото изследване на общите и на специфичните за отделния спор правнорелевантни факти, които формират съдържанието на понятието "справедливост", е гаранция за постигане на целта на чл. 52 ЗЗД - справедливо възмездяване на причинените от деликта неимуществени вреди. Също във формираната по реда на чл. 290 ГПК задължителна практика по приложението на чл. 52 ЗЗД е възприето и становището, че удовлетворяването на изискването за справедливост налага при определяне на размера на обезщетенията за неимуществени вреди да се отчита и обществено - икономическата конюнктура в страната към момента на увреждането, чиито промени намират отражение в нарастващите нива на застрахователно покритие по задължителната застраховка „ГО на автомобилистите“.

Въз основа на съвкупната преценка на събраните доказателства следва да се приеме за установено, че между двамата ищци и починалия техен син е съществувала силната емоционална връзка, основана на взаимна обич и разбирателство, както и че внезапната смърт на детето им се е отразила изключително негативно на психическото и емоционално състояние на родителите. Не се установява временните отсъствия на сина от страна с цел-работа в чужбина, да са довели до отчуждение между него и родителите му и разрушаване на емоционалната връзка между тях, с характерен за родствената връзка интензитет. След инцидента е настъпила видима за околните коренна промяна, те се затворили в себе си, по – рядко общували с околните, майката пиела медикаменти за преодоляване на скръбта. Следователно, установява се, че смъртта на М. Х. А. се отразява съществено върху живота на неговите родители в личен, психологически, социален и емоционален план, негативни емоции и преживявания, които увредените лица са претърпели и продължават да търпят като последица от внезапната загуба на едно от двете си деца, са с постоянен характер и значителен интензитет.

Във въззивната жалбата неоснователно се твърди, че изводите за претърпени емоционални и психически травми на ищите в резултат на процесното застрахователно събитие могат да се базират само и единствено на оценка от експерт със специални знания в областта на психологията или психиатрията. Тъй като няма данни от свидетелските показания и не е представена медицинска документация, от която да се установява, че

негативните емоционални преживявания на ишците са с характера на патологично психическо отклонение, съдът няма задължение да назначава съдебно – психиатрична експертиза и да основава изводите си по този въпрос непременно и само на експертни знания по психиатрия. Внезапната смърт на син или дъщеря е стресогенно събитие с висок интензитет, при което психотравмата за всеки родител, който има пълноценна емоционална връзка с детето си, дори и да няма характеристиките на патологично, болестно разстройство, води до такава значима промяна в личен, психологически, социален и емоционален план, че тя е видима за всички околни, без да са им необходими специални знания по психология и психиатрия. В тази връзка, няма пречка изводите за вида, характера, интензитета и продължителността на претърпените от ишците болки и страдания да бъдат основани на свидетелски показания.

Като съобрази всички надлежно установени факти и обстоятелства, релевантни за определяне размера на обезщетенията, съобразно указанията дадени с ППВС № 4/1968г. по приложението на чл. 52 ЗЗД, въззивния съд намира, че при определяне по обезщетения по справедливост от по 150 000 лв. за всеки родител, първоинстанционният съд не е допуснал нарушение на чл. 52 ЗЗД.

Справедливостта по смисъла на чл. 52 ЗЗД е морално - етична категория, която не е абстрактно понятие, същата следва при всяко положение да бъде съобразена с икономическия растеж, настоящ стандарт и средностатистическите показатели за доход и покупателни способности към датата на деликта. Динамиката в икономическа конюнктура стои в основата на непрекъснатото нарастване лимитите на застрахователно покритие за неимуществени вреди и законовото задължение за тяхното периодично осъвременяване -§ 4, ал. 3 и ал. 4 от ДР на КЗ. Задължението на застрахователя е функция от задължението на застрахования да обезщети увреденото от него лице, а същевременно двете задължения са едни и същи по съдържание и размер в рамките на застрахователния договор. В този смисъл е и даденото разрешение в постановените по реда на чл. 290 от ГПК решения на ВКС и съставляващи поради това задължителната по смисъла на ТР № 1/2010 г. на ОСГТК на ВКС практика – решение № 83 от 06.07.2009г. по т. д. № 795/2008г. на ВКС, II т. о., решение № 25 от 17.03.2010г. по т. д. №

211/2009 г., II т. о, решение № 206 от 12.03.2010 г. по т. д. № 35/2009 г. II т. о. и др.

През 2017г., съгласно официалните данни на НСИ, средностатистическите показатели за едно лице са както следва: общ годишен доход от 5 586 лв., средногодишен разход – 5 217 лв. Лимитът на застраховката „Гражданска отговорност“ към 2017г., за неимуществени вреди, с телесно увреждане или смърт, е 2 000 000 лв. при едно пострадало лице и 10 000 000 лв. при две и повече пострадали лица. Към датата на деликта пострадалото и увредените лица са били с постоянно местожителство в малко населено място – с. Езерче, но бащата и сина са работили в предходни период в Англия, които обстоятелство са относими към социалния им статус.

Лимитите на застрахователно покритие са обективен белег за икономическите условия, които следва да бъдат съобразени при определяне на обезщетението, но същевременно те нямат самостоятелно значение и не са пряк израз на справедливия размер на обезщетението за конкретното застрахователно събитие, а съставляват една от проявните форми на тези условия / решение № 95 от 24.10.2012г. на ВКС по т. д. № 916/2011г., I т.о., постановено по реда на чл. 290 ГПК/. Определените от съда обезщетения следва да бъдат съобразени с действително претърпените неимуществени вреди по критериите на чл. 52 ЗЗД, а не с лимита на отговорността на застрахователя / каквато е тезата на въззивницата/. Обезщетението, което действително се дължи, може да бъде по - ниско, а може и да надхвърля по размер нивото на застрахователна закрила, в който случай би била ангажирана отговорността на делинквента за разликата над лимита.

По тези съображения, като неоснователно се преценява оплакването на въззивника за неправилно определен размер на обезщетенията за неимуществени вреди, обосновано с допълнителен довод за несъобразяването му със социално– икономическата обстановка в страната към датата на настъпване на инцидента.

По въпроса за релевантността на обезщетенията за неимуществени вреди, присъждани от съдилищата на други увредени лица, в период близък до процесния, но от различни застрахователни събития (деликти), като критерий за определяне на паричния еквивалент, дължим на ищите, е

даденото разрешение в постановеното, по реда на чл. 290 ГПК, решение № 204/07.11.2016г. по т. д. № 3568/2015г. на ВКС, I т. о. С това решение е прието, че релевантна е обществената оценка за баланс и еквивалентност, която следва да намери отражение при обосноваването, съобразно принципа на чл. 52 ЗЗД, на конкретния размер на обезщетението. Субективната преценка за справедливо определени суми за подобни, причинени в близък период вреди от деликт, следва да има за коректив формираната обща оценка за пропорционалност, защото справедливостта е елемент от правната реалност. Присъдените от състава на съда обезщетения за подобен вид неимуществени вреди от други деликти, настъпили в период близък до процесния, при неидентичност на установените релевантни обстоятелства, не могат да имат самостоятелно значение за формиране на критерия за справедливост и да бъдат отделен фактор за определяне на паричния еквивалент, дължим по конкретното дело. Той следва да отговаря на общественото разбиране за справедливост на съответния етап от развитието на обществото, защото само в този случай обезщетението би било обективно справедливо. Даденото задължително разрешение от ВКС по приложение на материалния закона е пряко относимо към разглеждания правен спор и се възприемат изцяло от настоящия съдебен състав.

В резултат на преглед на цялата публикувана практика на съдилищата в информационен продукт АПИС, по чл. 432 КЗ /2016г./, относима към деликти, настъпили в края на 2017г. с аналогични вреди на родители на пострадало лице, с оглед размерите на присъжданите от съдебните състави обезщетения, съдебният състав установи, че определеният от ОС- Разград по справедливост паричен еквивалент на претърпените от ищите неимуществени вреди в размер на 150 000 лв., няма основание да се коригира въз основа и на този допълнителен коректив за формирана от съдебната практика обща оценка за пропорционалност, в посока на намаление на размера.

При определяне по справедливост на обезщетения в размер на 150 000 лв., преди да приложи редукция поради съпричиняване, първоинстанционният съд е съобразил както вида, характера и интензитета на претърпените неимуществени вреди от ищите, така и общественото възприемане за справедливост на дадения етап от обществено – икономическото развитието на обществото, чиято проявна форма са лимитите

на застрахователни покрития, и обичайната съдебна практика, при което съставът на въззивния съд прави извода, че не е допуснато нарушение на чл. 52 ЗЗД.

По оплакване в жалбата за необоснованост на правния извод на първоинстанционния съд във връзка с приложението на чл. 51, ал. 2 ЗЗД.

Представителят на застрахователят е въвел своевременно в предмета на спора, с отговора на исковата молба, защитно възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от пострадалия, обосновано с фактически твърдения за три независими форми на съпричиняващо поведение /действие, бездействие/, а именно, че пострадалият е бил без поставен предпазен колан, возил се е в неизправен автомобил, както и че автомобилът непосредствено преди ПТП е управляван от водача с несъобразена скорост. От посочените фактически твърдения относими към възражението за съпричиняване на вредоносния резултат от пострадалия са само тези във връзка с непоставянето на обезопасителен колан, подлежащи на квалификация като поведение на лицето, нарушаващо чл. 137а, ал. 1 от ЗДвП.

Възприетата от окръжния съд фактическа обстановка относно механизма на процесното ПТП и начина на получаване на несъвместими с живота увреждания от пострадалото лице е в съответствие с фактите и обстоятелства, които се установяват от съвкупната преценка на събраните доказателства – писмени доказателства, съдебни медицинска и автотехническа експертиза.

В обжалвания съдебният акт е прието, че по възражението на застрахователя за съпричиняване на вредоносния резултат от пострадалия по своевременно въведени в процеса твърдения за конкретно съпричиняващо поведение /непоставяне на предпазен колан/ е проведено успешно доказване. В тази инстанция решението не се обжалва в отхвърлителната част, но въпреки това в отговора на въззивната жалба ищите оспорва извода на първоинстанционния съд за съпричиняващо поведение. По наличието на основание за отчитане на принос и неговия размер въззивният съд дължи произнасяне поради направеното от застрахователя оплакване в жалбата му, че поведението на пострадалото лице и причинната връзка между него и вида на претърпените вреди обосновават по – висок процент на съпричиняване - 50%.

Установено е по безспорен начин, че пострадалото лице е осъществило от обективна страна нарушение на чл. 137а, ал. 1 ЗДвП, съгласно който водачите и пътниците в МПС в движение, следва да използват обезопасителен колан, с който МПС е оборудвано. Не е установено чрез главно пълно доказване обаче наличието на причинно – следствена връзка между това нарушение и настъпилата смърт на пострадалото лице.

От заключението на съдебно-медицинската експертиза, причината за смъртта на М. А. е острата кръвозагуба след несъвместимото с живота ампутирание на корена на сърцето. Описаните травматични увреждания са резултат от действието на твърди тъпи и тъпоръбести предмети с остър/заострен връх получени по механизма на директен удар, противоудар, притискане и сътресение на тялото. Морфологията на уврежданията показва действие на много голяма кинетична енергия; смъртта е била неизбежна и е настъпила много бързо. Най-тежка от получените травми от М. Х. А. в резултат на процесното ПТП е травмата в гръдния кош, с инерционно ампутирание на корена на сърцето, довело до остра кръвозагуба, която е причина за настъпването на смъртта; такъв вид травми се получават от изключително голямата кинетична енергия от инерцията и от сътресението на тялото. Според експерта, ако пострадалият е пътувал с правилно поставен предпазен колан, би се ограничило инерционното въздействие върху него и е било възможно да не се стигне до летален изход или травмите да не са толкова тежки.

Следователно, вещото лице не е направило категоричен и обоснован извод дали травматичните увреждания, които са причина за смъртта М. Х. А., и най – вече травмата в гръдния кош, с инерционно ампутирание на корена на сърцето биха могли да бъдат избегнати при правилно поставен предпазен колан. Тъй като травматични увреждания са получени не само по механизма на директен удар и противоудар, а и от сътресение и притискане, малко вероятно е обезопасителният колан да предпази пострадалия от инерционни травми в резултат силно сътресение на тялото и от притискане на пътника в резултат на силната деформация на автомобила в предната му лява част, в която е настъпил ударът между двете МПС.

Недопустимо е приложение на чл. 51, ал. 2 ЗЗД чрез признаването на основание за отчитане на съпричиняващо поведение и намаляване на

застрахователното обезщетение ако приносът на увреденото лице не е доказан при условията на пълно главно доказване, а е само предполагаем / в този напр. смисъл решение № 27/15.04.2015г. по т.д. № 457/2014г. на II-ро отделение на ВКС.

Ако се приеме, че е налице причинно- следствената връзка между поведението на М. Х. А., съставляващо нарушение на чл. 137а, ал. 1 ЗДвП и леталния изход, въззивният съд намира, че сравнението на причинността на поведението на пострадалия, който не си е поставил обезопасителен колан, и това на делинквента, което се субсумира от реализирани нарушения на ЗДвП, установени с присъдата на наказателния съд - чл. 20, ал. 1 от ЗДвП и чл. 21, ал. 2 от ЗДвП, не обуславя в равна степен настъпване на вредоносния резултат и няма основание за увеличаване на определения от първоинстанционния съд процент за съпричиняване на вредите от пострадалото лице, респ. същият е правилно определен в размер на 30%.

Следователно, предявените от на Х. М. А. и М. М. А. осъдителни иски с правно основание чл. 432, ал. 1 КЗ вр. чл. 477 КЗ са доказани по основание до размерите, до които са уважени от окръжния съд, ведно с акцесорните претенции за законна лихва от началната дата, от която са присъдени.

На основание чл. 78, ал. 1 ГПК във вр. чл. 38, ал. 2 ЗАДв, по силата на който при осъществена безплатна правна помощ в някоя от хипотезите по чл. 38, ал. 1 ЗАДв, адвокатското възнаграждение се присъжда на процесуалния представител, съгласил се да поеме безплатна защита, на Ц. И. И. от САК следва да се присъди за осъщественото представителство за въззивна инстанция по 1 896 лв. за всеки от представляваните лица или общо сумата 3 792 лв., определени съобразно правилото на чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1/2004г. за МРАВ, в приложимата редакция към датата на образуване на въззивното производство, на база материалния интерес по жалбата на въззивника за всеки от въззиваемите, с начисляване на ДДС.

Воден от горното, ВнАпС, ТО, III- ти състав,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 165/30.09.2022г., постановено по т.д. №

87/2022г. по описа на Разградски окръжен съд, в обжалваната осъдителна част, с която ЗАД „ОЗК-Застраховане“ АД със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Света София“ № 7, ЕИК 121265177, е осъдено да заплати на Х. М. А. и М. М. А., двамата от с. Езерче, обл. Разградска, сумата от по 35 000лв. за всеки от ищите, представляваща разликата над 70 000 лв. до присъдената сума от по 105 000лв.- обезщетения за неимуществени вреди от смъртта на сина им М. Х. А., починал вследствие на ПТП на 30.11.2017г., виновно причинено от Г И. И., при управление на МПС – товарен автомобил „Скания“ с рег. № на влекача Х ХХХХ ХХ и прикачено към него полуремарке /контейнеровоз/ с рег. № Х ХХХХ ХХ, застрахован със застраховка „Гражданска отговорност“ при ответника, ведно със законната лихва, считано от 09.09.2021г. до окончателно изплащане на сумите.

В останалата част решението на Разградски окръжен съд не е обжалвано и е влязло в сила.

ОСЪЖДА ЗАД „ОЗК-Застраховане“ АД със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Света София“ № 7, ЕИК 121265177, да заплати на адвокат Ц. И. И. от САК, личен № 1500624510, сумата 3 792 лв. (три хиляди седемстотин деветдесет и два лева), представляваща адвокатско възнаграждение за осъществено безплатно процесуално представителство на Х. М. А. и М. М. А. за въззивна инстанции, на осн. 38, ал. 2, във вр. чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗАДв.

Решението на въззивния съд подлежи на касационно обжалване пред Върховния касационен съд, при условията на чл. 280 ГПК, в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____